USNESENÍ

Vrchní soud v Praze v neveřejném zasedání konaném dne 15. června 2023 projednal stížnost, kterou podal vyžádaný [redacted], narozený [redacted] v obci [redacted], [redacted], hlášen k trvalému pobytu na adrese [redacted], [redacted] proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2022, č. j. 1 Nt 103/2022-83, a rozhodl

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu se stížnost **zamítá.**

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením Krajský soud v Plzni (dále jen krajský soud) rozhodl výrokem I., že podle § 103 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 95 odst. 1 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (dále jen z. m. j. s.), je přípustné udělení souhlasu s trestním stíháním vyžádaného na Ukrajině pro trestné činy nedovoleného držení, přechovávání a nabytí výbušných zařízení podle článku 263 odst. 1 ukrajinského trestního zákoníku a nedovoleného nabytí, přechovávání a přepravy psychotropních látek ve velkém množství bez účelu prodeje podle článku 309 odst. 2 ukrajinského trestního zákoníku, kterých se měl dopustit skutky podrobně popsanými ve výroku napadeného usnesení pod body I. 1) a 2).

2. Výrokem II. napadeného usnesení bylo rozhodnuto, že podle § 103 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 95 odst. 1 z důvodu § 91 odst. 1 písm. e) z. m. j. s. není přípustné udělení souhlasu s trestním stíháním vyžádaného na Ukrajině pro trestný čin podvodu podle článku 190 odst. 2 ukrajinského trestního zákoníku, kterého se měl vyžádaný dopustit skutkem podrobně popsaným ve výroku napadeného usnesení pod bodem II.

3. V odůvodnění napadeného usnesení krajský soud připomněl, že usnesením téhož soudu ze dne 15. 12. 2020, č. j. 1 Nt 102/2020-120, které nabylo právní moci dne 19. 12. 2020, bylo rozhodnuto, že je přípustné vydání vyžádaného na Ukrajinu k trestnímu stíhání pro trestný čin porušení pravidel bezpečnosti silničního provozu nebo provozu dopravy osobami, která řídí vozidla, podle čl. 286 bod 2. ukrajinského trestního zákoníku, kterého se měl dopustit skutkem popsaným ve výroku uvedeného usnesení. Přípustnost vydání byla vyslovena za současného přijetí záruk Generální prokuratury Ukrajiny ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. 9/234046-20, jejichž obsah byl též uveden ve výroku citovaného usnesení. Vyžádanému nebyla ve správním řízení vedeném v České republice udělena mezinárodní ochrana a ministryně spravedlnosti České republiky rozhodnutím ze dne 2. 6 2021, č. j. MSP-688/2020-M0T- T/36, povolila podle § 97 odst. 1 z. m. j. s. vydání vyžádaného k trestnímu stíhání na Ukrajinu. Vydání bylo realizováno dne 2. 8. 2021.

4. V odstavci 3 odůvodnění napadeného usnesení krajský soud specifikoval podklady, z nichž při svém rozhodování vycházel. Z extradičních materiálů zjistil, že proti vyžádanému

je u Okresního soudu v Talném (Ukrajina) vedeno řízení na základě obžaloby ze dne 27. 3. 2018 pro trestné činy a skutky popsané ve výroku I. napadeného usnesení, přičemž jde o jiné skutky a jiné trestné činy, než pro které byl vyžádaný na Ukrajinu vydán. Zmínil též, že Ukrajinská strana poskytla potvrzení o promlčecí době trestního stíhání, z něhož vyplývá, že vyžádaný je ohrožen v případě stíhaného trestného činu nedovoleného držení, přechovávání a nabytí výbušných zařízení podle článku 263 odst. 1 ukrajinského trestního zákoníku trestem odnětí svobody od tří do sedmi let a promlčecí lhůta vyprší 9. 2. 2028. Za trestný čin nedovoleného nabytí, přechovávání a přepravy psychotropních látek ve velkém množství bez účelu prodeje podle článku 309 odst. 2 ukrajinského trestního zákoníku je vyžádaný ohrožen trestem odnětí svobody od dvou do pěti let a promlčecí lhůta dle potvrzení uplyne dne 16. 2. 2023. K dispozici měl i příslušné pasáže trestního zákoníku Ukrajiny a doklady, z nichž dovodil, že vyžádaný je státním občanem Ukrajiny. Vyžadující strana poskytla i informace o důkazech, které byly v uvedeném trestním řízení vedeném proti vyžádanému shromážděny, jakož i usnesení soudu o nařízení přípravného soudního jednání ve věci, a o vyhlášení pátrání po vyžádaném.

5. V následujících odstavcích odůvodnění krajský soud připomněl, že v původním vydávacím řízení se vyžádaný nevzdal zásady speciality. Žádost o rozšíření vydání sice byla doručena příslušným orgánům České republiky ještě v době, kdy se vyžádaný nacházel na jejím území, ale vydání bylo realizováno dříve, než mohl být vyslechnut. Bylo proto vyžádáno jeho písemné vyjádření. Vyžádaný v písemnosti ze dne 24. 6. 2022 pouze uvedl, že plně spoléhá na mezinárodní legislativu a platnou legislativu Ukrajiny. V kontextu s obhajobou, kterou vyžádaný uplatnil ve vydávacím řízení vedeném pod sp. zn. 1 Nt 102/2020, krajský soud uzavřel, že s rozšířením vydání nesouhlasí.

6. Krajský soud proto zkoumal, zda je dána některá překážka uvedená v § 91 odst. 1 písm. a) až p) z. m. j. s., která by bránila kladnému rozhodnutí o rozšíření vydání. V odstavcích 9 až 12 odůvodnění napadeného usnesení vysvětlil, z jakých důkazů a jakými úvahami dospěl k závěru, že žádná překážka, která by rozšíření vydání vyžádaného bránila, dána není.

7. Odstavce 14 až 16 odůvodnění napadeného usnesení krajský soud věnoval úvahám, na základě nichž výrokem II. rozhodl, že podle § 103 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 95 odst. 1 z důvodu § 91 odst. 1 písm. e) z. m. j. s. není přípustné udělení souhlasu s trestním stíháním vyžádaného na Ukrajině pro trestný čin podvodu podle článku 190 odst. 2 ukrajinského trestního zákoníku.

8. Vyžádaný podal včasnou stížnost jen proti výroku I. napadeného usnesení. V písemném vyhotovení stížnosti odůvodněné obhájcem namítl, že rozhodnutí krajského soudu je v rozporu s ustanovením čl. 14 odst. 1 Evropské úmluvy o vydávání, z něhož je zřejmé, že proti vydané osobě nemůže být před jejím vydáním vedeno trestní stíhání pro jiný trestný čin, než pro který byl vydán. K vydání vyžádaného došlo dne 2. 8. 2021 pro trestný čin porušení pravidel bezpečnosti silničního provozu nebo provozu dopravy osobami, která řídí vozidla, podle čl. 286 bod 2 ukrajinského trestního zákoníku a již v této době bylo proti vyžádanému vedeno trestní stíhání pro trestný čin nedovoleného držení, přechovávání a nabytí výbušných zařízení podle článku 263 odst. 1 ukrajinského trestního zákoníku a trestný čin nedovoleného nabytí, přechovávání a přepravy psychotropních látek ve velkém množství bez účelu prodeje podle článku 309 odst. 2 ukrajinského trestního zákoníku. Dle názoru vyžádaného mohlo dojít k zahájení jeho stíhání pro tyto trestné činy až po vydání souhlasu s rozšířením vydání.

9. Dále uvedl, že je dán důvod nepřípustnosti vydání podle § 91 odst. 1 písm. o) a p) z. m. j. s. Poukázal na část odůvodnění napadeného usnesení, kde krajský soud uvedl, že se existencí těchto překážek k námitce vyžádaného již podrobně zabýval v původním řízení vedeném pod sp. zn.

1 Nt 102/2020, kdy neshledal jejich naplnění a nedospěl k závěru, že by vydání vyžádaného na Ukrajinu bránily, přičemž v mezidobí se situace v tomto směru zásadně nezměnila. S tímto názorem krajského soudu vyžádaný nesouhlasí. Zmínil, že již v řízení o přípustnosti vydání vedeném u krajského soudu pod sp. zn. 1 Nt 102/2020, ale i v řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice uváděl, že byl v období od listopadu 2013 do ledna 2014 aktivní v rámci Strany regionů, ač nebyl členem této strany z důvodu své nezletilosti. Byl v úzkém kontaktu s jedním z předních členů strany [redacted] který byl gubernátorem [redacted] oblasti, odkud pochází, pro tuto politickou stranu pomáhal organizovat výjezdy na demonstrace a shromáždění tzv. Antimajdanu. Kromě podpory demonstrací organizoval ve stejném období neformální setkání příznivců tehdejší vlády a prezidenta. V roce 2014 byl kvůli účasti na Antimajdanu obviněn a odsouzen za výtržnictví. Po rozpadu Strany regionů vstoupil do strany [redacted], pro kterou pracoval až do 30. 1. 2018. Pro své politické názory a svou politickou orientaci byl následně vystaven pronásledování, byl zadržen neznámými osobami, mučen a byla mu způsobena újma na zdraví, přičemž mu bylo sděleno, aby zanechal své politické činnosti, neboť jsou lidé ochotni zaplatit za jeho zabití. V podrobnostech odkázal na odůvodnění žaloby, kterou v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice podal proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky č.j. OAM-129/ZA-ZA11- K02-2019 ze dne 19. 8. 2019. Vyžádaný má za to, že bude vystaven pronásledování pro své politické názory. Přitom s ohledem na probíhající válečný konflikt na Ukrajině došlo k zásadní změně poměrů, kterou soud prvního stupně nikterak nezohlednil.

10. Namítl též, že krajský soud svůj výrok formuloval mimo zákonný rámec a tedy zmatečně, neboť rozhodl, že podle § 103 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 95 odst. 1 z. m. j. s. je přípustné udělení souhlasu s trestním stíháním vydávaného. Dle názoru vyžádaného soud podle § 95 odst. 1 věty první z. m. j. s. po skončení předběžného šetření rozhodne na návrh státního zástupce ve veřejném zasedání, zda je vydání přípustné, a rovněž podle § 103 odst. 3 věty první z. m. j. s. soud rozhoduje, zda je udělení souhlasu s rozšířením vydání přípustné. Dle názoru vyžádaného mělo být soudem rozhodováno toliko o přípustnosti rozšíření vydání, a nikoliv o přípustnosti udělení souhlasu s trestním stíháním.

11. Vyžádaný navrhl, aby stížnostní soud napadené usnesení ve výroku I. zrušil a rozhodl, že vydání vyžádaného pro trestné činy nedovoleného držení, přechovávání a nabytí výbušných zařízení podle článku 263 odst. 1 ukrajinského trestního zákoníku a nedovoleného nabytí, přechovávání a přepravy psychotropních látek ve velkém množství bez účelu prodeje podle článku 309 odst. 2 ukrajinského trestního zákoníku popsané pod bodem I., odst. 1) a 2) není přípustné.

12. Vrchní soud v Praze (dále jen vrchní soud) v souladu s ustanovením § 147 odst. 1 trestního řádu přezkoumal správnost stížností napadeného výroku usnesení krajského soudu, i řízení, které vydání usnesení předcházelo. S ohledem na to, že proti výroku II. napadeného usnesení vyžádaný stížnost nepodal, vrchní soud se přezkumem tohoto výroku nezabýval. Nejde o výrok, proti němuž by vyžádaný mohl podat stížnost, neboť by podáním stížnosti nemohl dosáhnout rozhodnutí, které by pro něho bylo příznivější.

13. V řízení před krajským soudem nezjistil vrchní soud žádné procesní vady. Byly dodrženy všechny zákonem stanovené lhůty a důsledně bylo dbáno na zachování práva vyžádaného na obhajobu. Veřejné zasedání bylo konáno v nepřítomnosti vyžádaného za splnění podmínek ustanovení § 103 odst. 3 z. m. j. s.

14. Krajský soud provedl dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí a z provedených důkazů vyvodil správné skutkové závěry. Věcně správným byl shledán jeho závěr, že není dána žádná okolnost, která by, ve vztahu ke skutkům popsaným v bodě I. 1) a 2) výroku napadeného usnesení, odůvodňovala nepřípustnost vydání vyžádaného, vyjmenovaná v § 91 odst. 1 z. m. j. s. V podrobnostech lze pro stručnost odkázat na odůvodnění napadeného usnesení.

15. Vrchní soud však zareaguje na konkrétní námitky uplatněné vyžádaným ve stížnosti. Vyžádaný se mýlí, pokud se domnívá, že v souladu s čl. 14 odst. 1 Evropské úmluvy o vyžádání mohlo dojít k zahájení jeho stíhání pro trestné činy specifikované ve výroku I. napadeného usnesení až po vydání souhlasu s rozšířením vydání. Zmíněný článek upravuje tzv. zásadu speciality. Stanoví, že proti osobě, která byla vydána, nebude vedeno trestní stíhání, nebude odsouzena ani zbavena svobody z důvodu výkonu trestu nebo ochranného opatření pro jakýkoli jiný trestný čin spáchaný před jejím předáním než pro ten, pro který byla vydána, ani ze žádného jiného důvodu nebude omezena její osobní svoboda. Je evidentní, že tento článek řeší situaci po realizaci vydání („… proti osobě, která byla vydána…“). Kompetentní orgány Ukrajiny tak byly oprávněny zahájit trestní stíhání vyžádaného v době před realizací jeho vydání a mohly v řízení pokračovat až do toho okamžiku. V souladu se zněním zmíněného článku nemohou v řízení pokračovat poté, co došlo k realizaci vydání vyžádaného, neboť se vyžádaný nevzdal zásady speciality. Tato situace může být řešena právě postupem kompetentních orgánů Ukrajiny, který zvolily v nyní projednávané věci, totiž vyžádáním souhlasu s trestním stíháním vyžádaného od státu, z něhož byl na území Ukrajiny vydán.

16. Vrchní soud neshledal důvodnou ani námitku vyžádaného, že je dána překážka jeho vydání uvedená v § 91 odst. 1 písm. o) a p) z. m. j. s. (odstavec 9 odůvodnění tohoto usnesení). Opačný závěr krajského soudu o neexistenci těchto překážek považuje za věcně správný. Vyžádaný shodné námitky uplatnil již v řízení o přípustnosti vydání, které bylo dříve vedeno u krajského soudu pod sp. zn. 1 Nt 102/2020, a jak sám upozornil, i v řízení, v němž se domáhal udělení mezinárodní ochrany v České republice. Ani v jednom ze zmíněných řízení nebyly jeho argumenty shledány relevantními. Vydávací řízení skončilo realizací vydání vyžádaného a mezinárodní ochrana nebyla vyžádanému udělena. Vrchní soud se ztotožnil i se závěrem krajského soudu, že na této situaci nic nemění ani trvající válečný konflikt na území Ukrajiny vyvolaný ruskou agresí. Ostatně vyžádaný nekonkretizoval, jaký vliv by tato skutečnost měla mít na závěr soudu o tom, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti, z nichž by vyplynulo, že udělení souhlasu s trestním stíháním vyžádaného na Ukrajině pro uvedené skutky by bylo v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách či odůvodňovaly obavu, že vyžádaný bude na Ukrajině vystaven pronásledování z důvodu svého původu, rasy, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité národnostní nebo jiné skupině, státního občanství nebo pro své politické názory či z jiných obdobných důvodů nebo že by se zhoršilo jeho postavení v trestním řízení nebo při výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody. Vrchní soud nemá žádné poznatky o tom, že by válečný konflikt obecně ovlivňoval dodržování právního řádu na Ukrajině, a skutky, pro které má být vyžádaný na Ukrajině trestně stíhán, s tímto konfliktem nijak nesouvisí.

17. Důvodnou neshledal vrchní soud ani výhradu vyžádaného proti znění výroku napadeného usnesení (odstavec 10 odůvodnění tohoto usnesení). Výrok I. napadeného usnesení považuje za správný nejen věcně, ale i formálně. Krajský soud výrok o přípustnosti udělení souhlasu s trestním stíháním vyžádaného formuloval plně v souladu s ustanovením § 103 odst. 1 písm. a) z. m. j. s. a rozhodl o přípustnosti udělení souhlasu se stíháním pro jiný skutek spáchaný před vydáním vyžádaného, než pro který bylo vydání povoleno.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Mandíková

18. Stížnost vyžádaného proto byla jako nedůvodná zamítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 15. června 2023

JUDr. Milan Štejr v. r.
předseda senátu

[redacted]
11:32:10 +02'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Mandíková